Üks naene, kes peale pool öödd omma last, kes úhte puhku karjus, olli kigutanud, ärratas omma meest, kes rahholist maggas, et temma tedda ka nattuke kigutaks, útteldes: „Temma on jo seddasamma jaggo sinno, mis ta minno laps on.“ — „Sull' on öigus“, wastas mees, ennast teise külje peale pöördes; „olled sa omma jaggo kigutanud, siis lassen minna omma jaggo tedda karjuda!“ —

„Aulik härra! mis te' teete siin wäljas pimmedas ulitsa peal, omma maea ees?“ küssis üks mõdaminneja úhhe saksa käest, kes wäljaltpoolt omma toa haknast sisse watas. — „Ma watan, kas ma koddus ollen,“ wastas härra. „Ma ollen wist wälja läinud, sest et mo kambris polle tuld úhti nähha!“